

Urjenje v veri in zaupanju Lk 18,1-8

87. Urjenje v veri in zaupanju

1 Nato so nekateri Moji učenci rekli: »Gospod, vse bi bilo dobro, če človek na tem svetu le ne bi bil izpostavljen skušnjavam, ki bi ga zapeljevale v greh. Ko človek potem v nekem trenutku šibkosti tako zelo hitro zagreši to ali ono, že oslabita njegovo zaupanje in vera. In četudi storjeni greh obžaluje in škodo, ki jo je povzročil, v celoti poravnana, kljub temu postane v duši plašen in si ne upa več s tolikšnim zaupanjem obrniti se Nate, kot bi se, če ne bi bil nikoli grešil.

2 Kako naj bi Te potem takšen človek prosil za nekaj in bi bil tudi prepričan, da ga boš uslišal?«

3 Jaz sem odgovoril: »Vedeti mora, da, prvič, nisem jezljiv in maščevalen, temveč potrpežljiv in najbolj ljubeče nežen Bog, kot so to že povedali preroki, in zdaj vsem grešnikom kličem: Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni z grehi - vse vas bom osvežil!

4 In drugič, ljudje naj se ves čas urijo v pravi molitvi, in pri tem naj ne popustijo; kajti pravo in trdno zaupanje si bo človek pridobil tudi s pravo vajo, ki učencu v katerem koli poklicu pripomore do mojstrstva.

5 Človek, ki je dobro preskrbljen z vsemi tuzemskimi dobrinami, zlahka pozabi na pravo molitev polno zaupanja. Ko pa ga potem doleti kakšna nesreča, začne sicer tudi z molitvijo iskati pomoč pri Bogu, toda v sebi ne zaupa dovolj, da ga bo Bog uslišal; očiten razlog pa je pomanjkanje izurjenosti v živem polnem zaupanju v Boga.

6 In s čim bi človek lahko bolje okrepil svoje zaupanje v Boga kakor z vajo v molitvi in vztrajnih prošnjah? Kakšna je poglobljena vztrajna molitev, pa sem vam že povedal.«

7 Učenci so se spogledali in Andrej je rekel: »Gospod, dobro se spominjam prilike, ki si nam jo povedal ob neki podobni priložnosti; v njej si govoril o nesramnem beraču, ki je prosil ponoči, in mu je hišni gospodar nazadnje sredi noči skozi okno dal kruha bolj zato, da bi imel mir pred nadaljnjim tarnanjem in rotnjem kakor iz resničnega usmiljenja.

8 O tej nekoliko posebni priliki sem kar precej premišljeval, nisem pa je mogel prav povezati s Tvojo največjo ljubeznijo in usmiljenjem. Šele zdaj se mi je začelo svitati, ko si spregovoril o nenehnih molitvah in vztrajnih prošnjah in tudi o urjenju v veri in zaupanju Vate.

9 S prošnjami za kruh ob polnoči si gotovo mislil tudi na urjenje v veri in zaupanju Vate, pri tem si s sprva nekoliko naglušnim hišnim gospodarjem ponazoril Sebe samega in z beračem nas, ljudi, ki naj ne bi nikoli opustili molitev in prošenj, četudi nas ne bi takoj uslišal.

10 Ti torej sam hočeš, da Te z nenehnimi molitvami in prošnjami pošteno nadlegujemo, preden nas uslišiš, saj tako trajno uriš in razvijaš naše zaupanje Vate, da si lahko v sebi končno pridobimo moč, s katero naj bi dosegli svoj dan življenja, ki je Tvoje kraljestvo v nas, v katerem sami kot Tvoji otroci v srcu svoje duše nosimo

vsakršno pomoč in oblast, in ni več potrebno, da bi Te neprenehoma nadlegovali z rotnjem v noči svojega življenja. Kajti človek mora zdaj v šibkosti svoje življenjske noči še iskati pomoč; ko bo po Tvoji milosti sam postal močan in mogočen, pa si bo lahko pomagal sam. - Gospod, ali sem priliko, ki si nam jo povedal tedaj, prav razumel?«

88. Učinek nenehnih prošenj. Prilika o zatirani vdovi in krutem sodniku, Luka 18, 1-8

1 Jaz sem rekel: »Priliko si dojel pravilno, dobro in resnično in jo na pravem kraju tudi na kratko povzel. Želim pa, da bi jo vsak od navzočih po svoji presoji še bolje razumel; in ker imamo še dovolj časa, naj povem še eno priliko, s katero boste še jasneje spoznali, da pravični človek ne sme popustiti v molitvi in prošnji, če želi doseči resnično moč Mojega kraljestva v sebi. Torej prisluhnite! Luka 18,1

2 V nekem kraju je živel sodnik, ki se ni bal ne Boga in ne človeka. Luka 18,2 V istem kraju pa je živela tudi vdova. Prišla je k njemu in rekla: O pravični sodnik, reši me mojega nasprotnika; kajti glej, tako in tako je s temi zadevami in pravica je povsem na moji strani !« Luka 18,3.

3 Pravični sodnik je ugotovil to sicer že na prvi pogled, toda ni bil pri volji, da bi sprejel vdovin proces. Vdova pa ni odnehala, znova in znova je prihajala k sodniku in ga na kolenih prosila, naj proces sprejme.

4 Sodnik si je mislil: Kaj naj storim? Četudi se ne bojim ne Boga in ne človeka - ker pa mi ta vdova dela toliko preglavic, jo bom rešil, da ne bo zmeraj znova prihajala in me oglušila s prošnjami! Luka 18, 4, 5

5 Ali ste iz te prilike dobro razbrali, kaj je sodnik rekel in tudi storil? Če pa je že takšen sodnik, ki je sodil strogo pravično po predpisih, uslišal vztrajne prošnje neke zatirane vdove in ji pomagal, ali ne bo Bog še toliko prej rešil Svojih izvoljenih, ki Ga kličejo dan in noč? Ali naj bi imel manj potrpljenja in ljubezni z njimi kakor omenjeni sodnik z vdovo ? Luka 18, 6,7

6 Resnično, povem vam, uslišal in rešil jih bo prav hitro, in sicer zdaj, v tem času, in tudi v tistem daljnem, ko bo spet kot Sin človekov, tako kot zdaj, prišel na to zemljo!

7 In ko bo Sin človekov tistikrat spet prišel na ta svet, ali mislite, da bo še našel vero?« Lk 18,8

8 Andrej je odgovoril: »Gospod in Mojster, ker sem že prej govoril, bi zdaj kar nadaljeval, če mi dovoliš!«

9 Jaz sem rekel: »Kar povej, ker si razumen, pogumen in znaš govoriti!«

10 Andrej je odgovoril: »Ta prilika pove isto kakor tista, ki sem jo prej znova povedal

o hišnem gospodarju in prosilcu, ki je prišel ponoči prosit kruha; le da je stališče Boga do posvetnih ljudi, ki pri Njem iščejo pomoč v stiski svoje življenjske noči, v tej priliki še na-zornejše kakor v tisti, ki sem jo povedal prej. Kajti v tej drugi je Bog navzoč tako rekoč zunaj vseh vezi zgolj kot pravičen sodnik, ki zmore zatiranim zmeraj pomagati, če hoče; pomaga pa jim tudi takrat, ko Mu zaradi vztrajnih prošenj postanejo že pošteno nadležni.

11 Tudi tu gre zgolj za urjenje vere in zaupanja; ko vera in zaupanje pridobita določeno neupogljivo moč, sta tudi uslišanje in pomoč že tu.

12 V pristavku, v katerem praviš, da bo Bog Svoje izvoljene, ki že poznajo moč vere in zaupanja, kot najbolj ljubeči oče zagotovo uslišal še prej, če se bodo v svojem že doseženem notranjem življenjskem dnevu, ko se bo vanje tu in tam morebiti še vrnila noč, obrnili Nanj po pomoč; pri tem pa se ne predstavljaš več kot težko izprosljivi posvetni sodnik, ki se kot sam svoj bog ne boji ne Boga in ne človeka, temveč nastopaš kot oče tistih, ki so že dosegli notranji življenjski dan. Zadevo sem razumel tako in menim, da se ne motim.

13 Mi vsi pa za zdaj še nismo povsem dosegli življenjskega dneva svoje notranjosti, temveč smo delno še zmeraj zelo vpeti v svojo staro življenjsko noč, zato Te moramo prositi še za prav veliko, da bi se tako urili v veri in zaupanju in se krepili. Ker pa si nam obljubil zanesljivo in skorajšnjo rešitev, trdno verjamemo, da se bo vsaka Tvoja obljuba tudi izpolnila.

14 Toda znova si nam spregovoril o Svojem drugem prihodu na to zemljo in si na koncu tudi vprašal, ali boš tedaj med ljudmi še našel vero.

15 Odgovor na to vprašanje pa je daleč od tistega, kar zmoremo dognati, zato ti nanj ne morem odgovoriti. Ti sam boš najbolje vedel, kako bo z vero ljudi v daljni prihodnosti, in če hočeš, bi nam to lahko še natančneje razložil, kot si nam že ob marsikateri drugi priložnosti.«

16 Jaz sem rekel: »Tudi današnjo priliko si resnično, prav in dobro razumel in tako res razveselil Moje srce. In če boste to storili tudi drugi, potem res ne bo treba dolgo čakati na popolno odrešitev vaših duš izpod jarma materije tega sveta in njegovih čarov«

[Jakob Lorber](#)
[Janezov veliki evangelij](#)
[knjiga 9](#)